

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7171/07
08.05.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Националне службе за запошљавање број 0031-10412-353/2006 од 19.07.2007. године, у правној ствари новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 08.05.2008. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Националне службе за запошљавање број 0031-10412-353/2006 од 19. 07. 2007. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена жалба тужиље изјављена против решења Филијале Нови Сад број 104-4155/05 од 17. 03. 2006. године, којим је одбијен њен захтев за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености.

Тужиља оспорава законитост решења туженог органа и наводи да јој је радни однос престао због престанка потребе за њеним радом, на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 9. Закона о раду, односно због смањења обима посла. Решењем о отказу је одређена исплата отпремине и утврђено право на новчану накнаду за време привремене незапослености, у складу са чланом 160. Закона о раду. С обзиром да јој је радни однос престао уз исплату отпремине, а не новчане накнаде, сматра да има право на новчану накнаду за случај незапослености, па предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ, бр. 46/96), оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Врховног суда Србије, тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље јер из доказа који се налазе у списима произлази да тужиља испуњава услове, прописане одредбом члана 160. Закона о раду («Службени гласник РС» бр. 24/05 и 61/05), за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености.

Наиме, наведеном одредбом закона је прописано да запослени, коме послодавац после исплате отпремине из члана 158. овог Закона откаже уговор о раду због престанка потребе за његовим радом, остварује право на новчану накнаду и право на пензијско и инвалидско осигурање и здравствену заштиту, у складу са прописима о запошљавању.

Како се из решења о отказу уговора о раду број 1700 од 15. 06. 2005. године, види да је тужиљи престао радни однос код послодавца због престанка потребе за њеним радом, на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду и да јој је исплаћена отпремнина из члана 158. истог Закона, у износу од 203.960,00 динара, Врховни суд Србије налази да су се стекли сви законом прописани услови за остваривање права тужиље на новчану накнаду за случај незапослености.

Врховни суд Србије је ценио навод туженог органа да је тужиља обавештена од стране послодавца да у случају исплате отпремине нема право на новчану накнаду за случај незапослености, али је нашао да није утемељен на закону. Ово стога што је одредбом члана 177. став 2. Закона о раду прописано да је послодавац дужан, пре потписивања споразума, да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Једно од тих права је и право на новчану накнаду, а последица је ускраћивање тог права само у случају предвиђеном законом, односно само ако је радни однос престао на основу писменог споразума послодавца и запосленог. То је једино обавештење које је послодавац дужан и овлашћен да да и које само у том случају представља правно релевантну чињеницу код утврђивања права на новчану накнаду за случај незапослености. С обзиром да је тужиљи радни однос престао решењем о отказу уговора о раду, обавештење послодавца о правима за случај незапослености, дато у смислу наведеног члана 177. став 2. Закона о раду, није од утицаја на остваривање права која јој по том основу припадају.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, па је на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде. У поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди, у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08. 05. 2008. године, У. 7171/07

Записничар Председник већа-судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ